

Húsvét

Már kék selyembe pompázik az égbolt,
Tócsákba fürdenek alatt a fák,
A földön itt-ott van csak még fehér folt,
A légen édes szellő szárnyal át.

Pöttöm fiúcskák nagy hasú üvegbe
Viszik a zavaros szagos vizet,
A lány piros tojást tesz el merengve,
A boltokat emberraj tölti meg.

S míg zúg a kedv s a víg kacaj kitör,
Megrészegül az illaton a föld,
S tavasz-ruhát kéjes mámorban ölt -

Kelet felől egy sírnak mélyiből,
Elrúgva a követ, fényes sebekkel
Száll, száll magasba, föl az isten-ember.

Kosztolányi Dezső: Fasti (részlet)

Kellemes húsvéti ünnepeket!

Húsvét útján járva

A húsvéti misztérium: Jézus Krisztus szenvedése, halála és föltámadása.

Ebben a húsvéti misztériumban benne van Jézus halála és föltámadása, szenvedése és megdicsőülése. Szenvetését és halálát úgy vállalta, mint vértanúságot, mint ember egészen teljesítette az Atyától kapott küldetést, és ezzel kifejezte a tökéletes engedelmisséget. Az igazi személyes érték tehát az Atya előtti hódolat, amelyet az egész emberiség nevében mutatott be. Engedelmissége és hűsége így érdemszerző volt, hiszen egész emberi lelkével szabadon vállalta, mint reá szabott kötelességet. Mint Fiú állt az Atyával szemben, ezért az Atyának jutalmaznia kellett engedelmisségét. Mivel ő az üdvösség rendjében a második Ádám, azért nemcsak a maga számára szerzett érdemet, hanem mindnyájunk számára. Tehát a megváltást, a bűnök bocsánatát, a megigazolást és az üdvösséget az ő érdemből kapjuk.

Ugyanakkor szenvedése engesztelés is volt. Nem úgy, hogy helyettünk vállalta a bűnért járó büntetést, hanem úgy, hogy több hódolatot nyújtott az Atyának engedelmisségével, mint amit a bűn megtagadott tőle. Az igazságosságnak így túlradó módon eleget tett, ezért az Atya bőkezűen gyakorolhatja irgalmasságát.

Végül halála tökéletes áldozat volt, vagyis kimondottan vallási tett, hiszen engedelmisségében elment egészen a vértanúságig, így mindent odaadott az Atyának, és ezzel elismerte őt az élet urának. De ebben már biztosítva volt örök léte és föltámadása. Megdicsőülésébe is úgy öltözött be, mint második Ádám, így ő a biztosíték azok föltámadására és megdicsőítésére, akik a hitben azonosítják magukat vele.

Halála és föltámadása azt igazolta, hogy ez a földi élet az, amely átmehet a mennyei dicsőségbe, és az Atya a földi érdemeket jutalmazza. Így biztosítékot nyertünk arra, hogy az életnek van értelme és célja, s hogy a keresztényég reménye nem hiábavaló.

A húsvéti misztérium úgy van jelen a világban, mint a végső állapot biztosítéka és elővételezése. A teremtett világ ott fog kikötni, ahová már Jézus Krisztus eljutott. Ezért az Egyház liturgiája minden vasárnap ennek a misztériumnak a jelenlétét ünnepli.

Kárász Izabella: HÚSVÉTI ÚT

Virágvasárnap tépett pálmái,
ne hajoljatok ez útra!
Ne hulljon reá Golgota-virág!
Ragyogjon újra!

Hazug hozsanna, töviskoszorú
nem illik húsvéti útra!
Szeressük Jézust! Legyen életünk
húsvéti útja!

Ne legyen rajta többet áruló
hitzegő csókból pálma,
mert szenvedett miértünk büntelen
Az, Aki járta!

Ezen gondolatokkal kívánok minden kedves olvasónak Istentől megáldott, kegyelmekben gazdag Húsvéti ünnepeket!

Brezina Balázs, plébános

Húsvéti készülődés...

Mit jelentsen az ünnep a gyerekek életében?

Lelkes készülődést, szebbé tett környezetet, ünneplőbe öltöztetett lelket, alkalomhoz illő ruhát, sajátos hangulatot.

Mindenképpen a hétköznapiaktól való valamilyen eltérést, örömet, szeretetet, és olyan jó érzést, amelyet megannyiszor szeretne még átélni. Ha ezekre tanítjuk a gyerekeket, akkor talán újra lesz „becsülete” az apró figyelmességeknek, a szívből jövő jó szónak, és az anyagiaktól függetlenül minden család gyermeke egyaránt lehet lelki gazdag az ünnepnapon.

Az óvoda-család együttműködése e területen újraértelmezést kíván. A családi ünnepek maradjanak meg a családnak, az óvoda pedig használja ki a nevelési lehetőségeket, és tegye emlékezetessé a hagyományokhoz és

a gyermekek életéhez kapcsolódó ünnepeket. Fontosnak tartjuk, hogy a népszokásokat a lakóhelyünk hagyományai szerint ismertessük meg a gyermekekkel. A hagyományok ápolása közben történő együttjárás, együttműködés, tervezgetés izgalmasá teszi a várakozás időszakát. Minden jeles napot egy hosszabb előkészület előz meg, amelyhez a gyermekek kíváncsiságát kielégítve folyamatosan biztosítjuk a változatos tevékenységeket.

Maga az ünnep külsőségeivel sem válik erőltetetté, hanem mindig az adott hangulatának megfelelően felszabadult együttléte az egész óvoda közösségének

A húsvét a keresztény egyházak tanai szerint Jézus Krisztus feltámadásának ünnepe, melyet megelőz a nagyböjt, a húsvét előtti nagyhét. Ehhez tartozó fogalmak a vízkereszt, a hamvazószerda, a virágvasárnap stb., amelyeket hall a gyermek a családban. Ha kérdeznék róla, válaszolni kell az óvónőnek. Az óvodában azonban az ünnep tekintetében a népszokások, a hagyományok épülnek be a mindennapokba.

Húsvétkor a népszokások szerint a fiúk locsolkodni mennek, a kislányok hímes tojást festenek, s azzal megajándékozzák a fiúkat. A gyermekeket megajándékozó nyúl megjelenik a versekben, mesékben, vizuális munkákban. A népszokások ápolása, a tavaszvárás, hangulatának megteremtése jelenti az óvodában a hagyományok őrzését, az előkészületet: a csoportszobák díszítése, hímes tojások készítése, versek tanulása. Az ünnepet az óvodában az ajándékok keresése jelenti, az öröm, hogy a nyuszi ajándékot hozott mindenkinek. A húsvéti locsolkodást az óvodában húsvét harmadnapján eljátszhatják a gyerekek a viselkedési szokásoknak megfelelően.

Maga a húsvét ünnepe a családé.

Tuba Csilla, óvodavezető

KÖNYI KISBÍRÓ – Köny Község Önkormányzatának kiadványa. Szerkesztők: Aller Imre, dr. Boros István, Csikai Gábor, Szabó Józsefné. Fotók: Tárkányiné Tóth Hajnalka. Felelős szerkesztő: dr. Boros István. Felelős kiadó: Aller Imre polgármester. Készült: a PALATIA Nyomda és Kiadó nyomdájában. Felelős vezető: Radek József igazgató

Az önkormányzat (ok) kálváriája

BESZÉLGETÉS POLGÁRMESTERÜNKKEL ALLER IMRÉVEL

A Kisalföld olvasói a megyei lap 2017. március 27-i számában olvashatták polgármesterünk Aller Imre nyilatkozatát, községiünk pénzügyi helyzetéről, melyet egy mondattal kezdve szinte így összegzett: „Ha nem lenne az uniós pályázatokra való felkészülés jegyében fejlesztési célokra az elmúlt évek során tudatosan megtakarított 50 millió forintos pénzmaradványunk rövidesen nem tudnánk még bért sem fizetni.” Ezt az ötven milliót az önkormányzat egészen másra: fejlesztésekre, a pályázatok önrészére tette félre, így az idén a kötelező feladatok ellátásán kívül semmire nem jut pénz- olvashattuk további okfejtését. Most lapunkban nyilatkozik önkormányzatunk nehéz helyzetéről, és a kiváltó okokról.

– Az egyik legfontosabb ok – aminek következtében az önkormányzat idáig jutott, – a 2013-ban bevezetett úgynevezett feladatfinanszírozás. Mi ennek a szabályozásnak a lényege, és milyen következményei vannak?

A 2013. évben bevezetett feladatfinanszírozással egyidőben az önkormányzatok saját bevételeiből elvonásra került a befizetett gépjárműadó 60%-a, az iparűzési adó egyharmada, valamint a személyi jövedelemadó visszatérítés. Ezen intézkedések következtében az önkormányzatok mozgástere – mivel a helyi bevételeink jelentős részét az állam elvonja – minimálisra csökkent.

A feladatfinanszírozás bevezetése óta a feladatellátást szolgáló normatívák szinte változatlanok. Egyetlen intézményünk működtetésére sem elég az állami normatíva. Ezáltal 2017-ben már akkora hiány keletkezett a költségvetésben, hogy most csak az 50 millió forint megtakarított pénzből tudjuk pótolni a máshonnan hiányzó összegeket. Az idősök ellátásából például összesen 29 millió forint hiányzik. A családi bölcsőde működtetéséhez 8 millió forintot teszünk, az óvodához 11 milliót.

Ezek az intézkedések főleg azokat az önkormányzatokat sújtják, amelyek intézményeket tartanak fenn, és amelyek valós önkormányzati feladatokat látnak el. Természetesen az alacsony finanszírozás ellenére a törvényben előírt személyi és tárgyi feltételeket a feladatellátáshoz teljesíteni kell.

– Problémát okoz az iparűzési adó új szabályozása is.

Másik jelentős veszteségünk ebből ered. Az állami intézkedéseknek „köszönhetően” az iparűzési adónkból gyakorlatilag egy fillérünk sem marad. Erre az évre 30 millió forint bevételre számítottunk, a vállalkozások befizetéséből, ennek harmadát eleve elviszi az állam. A maradékot egy 2016-os törvény módosítás főlözi le. A nemzetközi fuvarozással foglalkozó cégek ugyanis már a külföldön fizetett útdíjak 7,5%-át is leírhatják a helyi iparűzési adójukból... persze a hazai útdíjtelekkel együtt.

Nálunk az iparűzési adó jelentős részét a fuvarozó szolgáltatók fizetik be, így komoly összegtől esünk el, hiszen visszajár nekik a tavalyi kedvezmény (7,5%) és ebben az évben már nem is fizetnek iparűzési adót.

Természetesen nem az a baj hogy a fuvarozó vállalkozások kedvezményt kapnak, hanem az, hogy a kedvezményt nyújtó állam az önkormányzatokkal fizetteti ki a számlát.

– A képviselő-testület legutóbbi ülésén, megbízta az önkormányzat polgármesterét és a jegyzőjét, hogy vizsgálják meg az iparűzési adó megszüntetésének lehetőségét. Milyen reális okok szólnak a képviselő-testület döntése mellett?

Kétszáz vállalkozást érint ez az adónem, nagyon sok adminisztrációs feladattal. Eredeti célja az lenne, hogy a helyben keletkező bevételekből, a helyi igényeket elégítsük ki, és fejlesszük településünket, intézményeinket, közterületeinket, játszótereinket, utakat, járdákat építsünk, minél több közszolgáltatást nyújtsunk a község lakóinak.

Amikor szinte egyetlen fillér sem marad az önkormányzatnál a helyi iparűzési adóból, így felelős képviselő-testületnél fel kell, hogy merüljön a kérdés, hogy nagyon sok munkával van-e értelme a 200 vállalkozás adóztatásának. Az állami normatíváknál is figyelembe vesszük, mint bevételt, mintha a számlánkon maradna az összeg: pl. a szociális feladatokra

kapott normatíva, bizonyos feladatokra pedig alacsonyabb összegű állami támogatást kapunk az úgynevezett adóerőképességünk miatt.

– A garantált bérminimum és a minimálbér emelése milyen terhet ró az önkormányzatra?

Sajnos a közzsférában az utóbbi években csak a minimálbér és a garantált bérminimum emelése miatt történik béremelkedés.

Nagy szükség volt már rá, hiszen mind a szociális ágazatban, mind a közigazgatásban nagyon alacsony bérért – garantált bérminimumért – dolgoznak munkatársaink. Polgármesterségem 27 éve alatt még nem volt rá példa, hogy ilyen mértékű központi bérintézkedéshez nem adtak állami támogatást. Ha nem is a teljes emelést fedezték mindig, de valamilyen mértékű kompenzációt kaptak az önkormányzatok. Most egy fillért sem, így a 19 millió forintot saját forrásból kell biztosítanunk.

– Az önkormányzatok fontos feladatai közé tartoznak a fejlesztések, melyek sikeres pályázati támogatásokkal valósíthatók meg. Optimisták lehetünk-e és bízhatunk-e abban, hogy önkormányzatunk benyújtott pályázatai sikeresek lesznek?

Önkormányzatunk mindig különös figyelmet fordított pályázatok benyújtására, hogy a jogos helyi igényeket és fejlesztéseket pályázati támogatással meg tudja valósítani.

A szakszerű pályázat benyújtása nagyon sok energiát, munkát és nem kevés pénzt emészt fel.

Ebben az uniós finanszírozási ciklusban kiírt pályázatokra önkormányzatunk az alábbi 10 pályázatot nyújtotta be, több száz millió forint értékben: orvosi rendelő felújítása; iparterület fejlesztése; termelői piac létesítése; óvoda fejlesztés; szociális központ és családi bölcsőde fejlesztése; Deák utca csapadék víz elvezetése; Sportcsarnok korszerűsítése; mezőgazdasági utak karbantartásához gépbeszerzés; konzorciumban humán szolgáltatások fejlesztése.

Pályázatainkat a megvalósíthatóság és a fenntarthatóság követelményei alapján nyújtottuk be. Bízom benne, hogy az elbírálás során is a pályázatok tartalma és nem egyéb szempontok érvényesülnek majd.

Köszönöm a beszélgetést.

Dr. Boros István

„Sokan azt gondolják Magyarország volt; én azt szeretném hinni lesz.”
Széchenyi István

1848-49 forradalmára és szabadságharcára emlékeztünk

A legnagyobb magyar látnoki mondata már szállóigévé lett, és teljes mértékben igaznak bizonyult. Lassan két évszázaddal a reformkor kezdete és közel 170 évvel a forradalom és szabadságharc után Magyarország még mindig létezik, és nem veszett el a szláv tengerben, ahogy azt Herder jósolta. A jelen azonban mindig a múlton alapszik, az arra való visszaemlékezés és az abból való tanulás minden nép életében elengedhetetlen. Ennek jegyében rendeztük meg községünk 1848-49-es emlékműve előtt az ideai forradalmi megemlékezést.

A rendezvényen először a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola énekkara lépett föl Varga Pálma vezetésével, majd Szalánczy Zsolt alpolgármester úr tartott ünnepi beszédet.

„Tisztelt Ünneplő Közösség! Kedves Kónyiaiak! Az 1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc, köztük községünk hősei és áldozatai előtt hajtunk ma fejet itt a Dísztéren. Minden nép szívébe zárja történelme sorsfordító eseményeit és hőseit, mi magyarok a török ellen hősiessé küzdő szigetvári hősökét, Zrínyi Miklóst és a hősi halált halt vitéztársait; Hunyadi Jánost, a törökverőt; Dobó Istvánt és az egri csillagokat; II. Rákóczy Ferencet és szabadságharcosait; 1956 forradalmának hőseit; és még számtalan hősünket.”

Az alpolgármester ezután kitért a magyarság több évszázados szabadságharcok küzdelmeire, majd a reformkor eseményeit idézte föl: „Magyarországon viszonylag szabadon, de nagy erőfeszítések árán létrejöttek a polgári átalakulás és a nemzeti függetlenség megvalósulását, kivívását szolgáló intézmények. 1830-ban a Magyar Tudós

Társaság - a későbbi Tudományos Akadémia - 1836-ban a Kisfaludy Társaság; 1837-ben a Pesti Magyar Színház - a későbbi Nemzeti Színház. [...] A reformkor országgyűlései - bár kevés valódi változást sikerült elérniük - fontos előkészítői voltak a polgári átalakulásért és később a nemzeti függetlenségért folytatott szabadságharcunknak. Megjelennek az országos nyilvánosság előtt a leendő forradalom vezetői; Batthyány Lajos, Kossuth Lajos, Deák Ferenc, Széchenyi István, Szemere Bertalan, Eötvös József és mások.

1848. március 15-e valamennyiünk tudatában összeforrt Pest-Budával; a Múzeum körút lelkes tömegével; a Nemzeti Múzeum lépcsőjével; az Irinyi József által fogalmazott 12 ponttal (Mit kíván a magyar nemzet. Legyen béke, szabadság és egyetértés.), melyet a Landerer nyomda nyomtatott ki; a Pilvax-kávéházzal (ahol Jókai felolvasta a 12 pontot, és Petőfi elszavalta versét a Nemzeti dalt); a Nemzeti Színházzal, ahol újra előadták a betiltott Bánk bánt és Egressy Gábor elszavalta a Nemzeti dalt. És természetesen összefonódik 1848. március 15-e a márciusi ifjak - többek közt Petőfi, Jókai, Vasvári nevével, akik a legtöbbet vállaltak.

De volt március 15-nek sok fontos előzménye: az Európában megjelenő szabadság mozgalmak. Januárban az itáliai államokban - Palermóban, Piemontban, Toscanában, - , február 23-án pedig Párizsban a forradalom. A szabadság hulláma március 13-án elérte Bécsset, Berlint és egy hónappal később Krakkót is.

Ez a kor egyszerre érlelte meg és erősítette a szabadság, a polgári átalakulás és az alkotmányos demokrácia igényét. Ebbe a sorba illeszkedik március 15-e, az európai-magyar történelemnek az egyik legdicsebb pillanata. Európa része vagyunk, amellyel egy úton haladó történelmünk akkor és csak akkor ágazik kétfelé, ha Magyarországot a zsarnokság, vagy az idegen megszállás tartja markában. Közös történelmünk van, nemzeti karakterrel, ezt ismerte fel 1848 Európája. A párizsi forradalom hírére fogadta el Pozsonyban az országgyűlés Kossuth Lajos

indítványát 1848. március 3-án, melyben a jobbágyfelszabadítást, a közös teherviselést és a független nemzeti kormány felállítását követeli. V. Ferdinánd éppen az európai mozgalmak hatására is kénytelen volt jóváhagyni a forradalom követelését, és 1848. április 11-én szentesíti az Áprilisi törvényeket. [...] 1848. szeptember 11-én Jellasics horvát bán 35 000 főnyi seregével átlépte a Drávát, és fegyveres támadást indított a magyar kormány ellen. Mivel az Áprilisi törvényeket az uralkodó V. Ferdinánd is szentesítette, a magyar szabadságharc a törvényes, szabad Magyarországot védte az önkénytelenség szemben.

Az európai forradalmak többségét ekkorra már leverték, Magyarországon is kezdtek megerősödni a szabadságharc ellenségei. December közepén Windischgrätz körülbelül 55 000 emberrel átlépi a magyar határt. A dicsőséges tavaszi hadjárat után jönnek a vereségek. 1849. június közepén Ferenc József császár kérésére, - mivel az osztrákok egyedül nem bírták elfojtani a szabadságharcunkat - közel 200 000 fős orosz hadsereg tör Magyarországra. Így Görgey számára (akinek serege ekkor kb. 30 000 ember volt) egyetlen lehetőség maradt, hogy Világosnál 1849. augusztus 13-án letegye a fegyvert. A szabadságharc leverését a megtorlás követte. [...] A foglyul ejtett katonák közül a magyarokat, székelyeket, lengyeleket és németeket erőszakkal besorozták az osztrák hadseregbe, a más nemzetiségűeket haza engedték. Megkezdődött Haynau véres rémuralma. 1849. október 6-án Aradon kivégezték a magyar forradalom és szabadságharc tizenkét tábornokát és egy ezredesét, az

aradi vértanúkat. Ugyanezen a napon Pesten az Újépületnél sortűzzel kivégezték Batthyány Lajost az első magyar miniszterelnököt is. A tizennegyedik tábornok Lenkey János, akiről az utókor méltatlanul elfeledkezett, 1850 februárjában nedves börtönfalak között halt meg. Október 25-én ölték meg Kazinczy Lajost, Kazinczy Ferenc fiát, akit a népnyelv 15. aradi vértanúként emlegetett.

A szabadságharcos emlékmű 2014. óta őrzi a szabadságharcban részt vevő kónyiak nevét itt a Dísztéren. Hiteles források tanúsítják, hogy településünknek, Kónynak több mint 100 honvédet kellett állítania. A besorozási jegyzőkönyvek alapján ez meg is történt, sok esetben azonban a tehetősebb kónyiak másokat állítottak maguk helyett. Kónyi származásuk viszont a kutatások jelenlegi állása szerint nem bizonyítható, így az ő nevük nem szerepel az emléktáblán. A névsor korántsem teljes, a további levéltári kutatások újabb neveket hozhatnak felszínre, melyek természetesen a későbbiek folyamán rákerülhetnek az emlékműre.

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc Magyarország újkori történetének egyik meghatározó eseménye volt, a nemzeti identitás egyik alapköve. Társadalmi reformjaival a polgári átalakulás megindítója, önvédelmi harcával a nemzeti mitológia részévé vált. Szerves része volt az 1848-as európai forradalmi hullámnak, azok közül viszont egyedül jutott el sikeres katonai ellenállásig.

Ha feltesszük a megemlékezések végén már megkopottnak is tűnő kérdést, hogy mi is az alapvető, legfontosabb üzenete 1848-49-nek, egy mondattal talán azt válaszolhatjuk, – mint a nagy költő József Attila is tette később – rendezni végre közös dolgainkat... itthon és Európában, mint ahogy azt az akkori

történelmi szereplők is megpróbálták. Mert ha azt mondjuk „európaiság” nemcsak történelmünk legszebb pillanataira, nemcsak hazánk legtermékenyebb korszakaira, de legszentebb, legfontosabb közös értékeinkre is gondolunk. Mert ezen a földön Európa a szabadság, a demokrácia, a sokszínűség és tolerancia szinonimája. A műveltség, a kultúráé és a civilizációé. A civilizációban a civisé, vagyis a polgáré. Azé a „fölemelt fejű” polgáré, aki a történelem során oly sokszor – Párizsban, Bécsben, Toscanában, vagy Pest-Budán - ki tudta mondani, hogy elég volt, hogy nem kér a zsarnokságból, a rabságból, nem kér az agresszív hatalomból, az egyenlőtlenségből, és az igazságtalanságból. Mert büszke és szabad polgár az, aki – Párizsban, Bécsben, Krakóban, vagy Pest-Budán - 1848-ban, vagy ma 2017-ben képes sorsát a saját kezébe venni és tartani, aki hatni, alkotni, és gyarapítani akar, hogy a haza fényre derüljön. 1848-49 magyar forradalma és szabadságharca erre int, figyelmeztet és tanít bennünket.”

Az ünnepi beszéd után koszorúzásokra került sor, előbb a képviselő-testület majd az iskola is elhelyezte koszorúját szabadságharcosaink emlékműve előtt. Ezt követően az iskola 6. osztályosai tartottak ünnepi megemlékezést, majd a néptáncosok toborzótáncokat mutattak be. Az ünnepi műsort az Erkel Ferenc Énekkar fellépése zárta.

dr. Boros István

NEMZETI DAL

Talpra magyar, hí a haza!
Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, válasszatok!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Rabok voltunk mostanáig,
Kárhóztak ősapáink,
Kik szabadon éltek-haltak,
Szolgaföldben nem nyughatnak.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Sehonnai bitang ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer,
Kinek drágább rongy élete,
Mint a haza becsülete.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Fényesebb a láncnál a kard,
Jobban ékesíti a kart,
És mi mégis láncot hordtunk!
Ide veled, régi kardunk!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

A magyar név megint szép lesz,
Méltó régi nagy híréhez;
Mit rákentek a századok,
Lemossuk a gyalázatot!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Hol sírjaink domborulnak,
Unokáink leborulnak,
És áldó imádság mellett
Mondják el szent neveinket.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

(Petőfi Sándor)

A rendbe és a fegyelembé születtem...

PORTRÉ CSIKAI JÓZSEF VÁLLALKOZÓ, ÉTTEREMTULAJDONOSRÓL

Kedvelt rovata újságunknak, melyben Köny megbecsült polgárait mutatjuk be, olyan embereket, akik tevékenységükkel, életútjukkal példaként állhatnak mindannyiunk elé. Mostani számunkban Csikai József vállalkozót, az országszerte ismert és elismert Diana étterem tulajdonosát mutatjuk be.

1939-ben születtem, családnak a kisutcán lakott, szülei mezőgazdasággal foglalkoztak, a háború előtt cselédként Nemeséknél, majd később bérelt földeken gazdálkodtak. Hatan voltunk testvérek, és igen szegény körülmények között éltünk. Én voltam a legidősebb, így nagyon korán befogtak munkára. Szüleim mindig a szorgalomra, becsületre tanítottak bennünket és a munkára.

A háborúról rossz emlékeim maradtak, abban az időben mindig a Hanyba futottunk ki, ha bombáztak. A Sztalin-gyertyákkal mindig olyan világosságot csináltak, hogy szinte nappali fény volt. Az idősebb asszonyokkal menekültünk ki, és fatövek között bujkáltunk. Édesapám a háború kezdetétől a végéig szolgált, és egészen a brjanszki erdőig eljutott. Aztán a visszavonulásakor sérült meg, a Balaton partján szilánkot kapott. Németországban gyógyították meg, azután 1945-ben jött haza a fogságból, emlékszem, ez mekkora öröm volt.

Akkor költöztünk a Nemes-tagra, itt apám földeket vett ki, és mivel sokáig volt katoná, úgynevezett „juttatott földet” is kapott. Szépen el is kezdett gyarapodni, lovai voltak, tehenei, ökrei. Édesapámat akkor láttam sírni először, mikor a téeszésítés alatt elvitték az állatainkat. Amit addig gyűjtögetett, azt mind bevitték a Téeszbe.

A Nemes-tagról jártam be minden nap iskolába, olyan 4 kilométerről gyalog, a bicikli akkoriban még csoda volt. Ahhoz édesapám nagyon ragaszkodott, hogy ha esett, ha fújt, ha a havat hordta, iskolába menni kellett. Akkoriban még két műszakban jártunk, mikor idősebb lettem, mindig mi mentünk délután. Egyszer, emlékszem, este hazafelé tartottam, és a régi döggkertenél cigányok álltak elém, el akarták venni a kabátomat. Az volt a szerencsém, hogy mindig, mikor elértem a műutat, füttyültem a kutyáknak, és pont ekkor értek oda. Lényegében azok mentettek meg a cigányoktól.

A Veér tanítóról csak jó emlékeim vannak. Egy osztályba jártam a fiával, és úgy volt, hogy nekünk mindig tudnunk kellett. Pedig

akkor még nem úgy ment, hogy „megvan-e, fiam, a leckéd?”, hanem olyankor tudtam megcsinálni, amikor éppen idő akadt, mert mellette sokat kellett dolgozni. Este, a petróleumlámpa fényénél tudtam tanulni, mert nappal dolgoztunk.

A nyolc általános elvégzése után a Magyar Vagon és Gépgyárba kerültem asztalos tanulónak. Huszonketten kezdtük el, és csak ketten fejeztük be, a többiek lemorzsolódtak. Innen vittek be katonának, akkor még ott is nagy fegyelem volt. Én nem panaszkodom, nem voltam elkenődve, hogy nekem parancsolnak, mert én úgy nevelkedtem. Tizedesi rangban szereltem le, rajparancsnok voltam, mesterlövő tanfolyamon oktató. Akkoriban zajlott a kubai válság, minket meg visszafogtak, nem 24 hónap után szereltünk le, hanem 27 hónapra. Ha kitört volna a háború, a mi hadosztályunk vonult volna. Teljesen új felszerelést is kaptunk, nekünk voltak az országban először Kalasnyikovjaink.

A katonaság után visszakerültem a gyárba. Ott aztán mikor fölszabadultam, nagyon jó társaságba kerültem. Mindenki idősebb volt nálam, de szinte a gyermeküként kezelték, úgy is mondhatnám, mindenkinek a fia voltam. Nagyon jól megtanultam a szakmát, többször kiváló dolgozó lettem. A gyárban akkoriban nagyon nagy rend, fegyelem volt, olyan elő sem fordulhatott, hogy valaki elkésik. Aki a normát nem teljesítette, az kiesett, amennyit tudtunk dolgozni, annyit kerestünk. Először a Lakatos volt az igazgató, később Horváth Ede lett, az ő idejében a vagongyár szinte újjászületett. Vele éjjelnappal lehetett találkozni az üzemen belül. Nagyon rendesnek ismertem meg akkoriban, gyakran megállt beszélgetni a munkásokkal, érdeklődött, mi van velünk, már amennyi ideje akadt.

Emlékszem az 56-os győri eseményekre is, a felvonulásra Győrben. Tizenegy órakor jöttünk ki a gyárból, mert szóltak, hogy ki-

tört a forradalom, mindenki menjen haza. Onnan aztán vitt magával a tömeg. Először a Rába Hotelhoz mentünk, ahol lehúzták a vörös csillagot, majd a börtönhöz, hogy kiszabadítsák a rabokat. Aki a vörös csillagot megkötötte, az akart bemászni a börtönbe is, és őt lelőtték. A tömeg akkor elkezdett menekülni, ki merre tudott. Akkoriban épült a vasútállomás, mellette meg volt egy meszesgödör, még abban oltották a meszet. Ahogy a tömeg sodort, abba estem bele, elég volt kikecmeregni belőle, de én szerencsére nem az alján voltam. Aztán kétségbeesve kimentem a vonatra, hogy indul-e egyáltalán, vagy gyalog kell hazajönnöm, de végül hazaértem.

Később, mikor a vagongyártás megszűnt, átkerültem a Man-motorra. Fél évet ott dolgoztam vezértengely-köszörűn. Elit munkám volt, és nagyon precíz, de én azt nem szerettem, mert a gép dolgozott, nekem meg csak nézni kellett. Nem akartak elengedni, kértek is, hogy maradjak, de én 1969-ben eljöttem a kónyi termelőszövetkezetbe. Itt egy évig takarmányos voltam, aztán növénytermesztő brigádvezető, később pedig a gépesítésre kerültem. Mezőgazdasági képzésem akkor még nem volt, ezért egy téli tanfolyamot végeztem el a mővári egyetemen. Voltam az ellenőrző bizottság elnöke, és mezőgazdasági miniszteri kiténtetésben is részesültem, erre máig nagyon büszke vagyok.

Ekkoriban tanácsstag is lettem. A falut körzetekre osztották, engemet megválasztottak a paptagi részről tanácsagnak. Ebből a megbízásból kifolyólag rengeteg társadalmi munkát végeztem és szerveztem. Mivel én voltam a gépesítés vezetője, így a téesz közgyűlésének engedélyével a gépeket is használhattam ezekre a feladatokra. Például minden tavasszal nagy-takarítást végeztünk a faluban. Aztán nagyon zavart, hogy a gyógyszertár előtt rendezetlen a terület, szinte dzsungel volt, egy vasárnap azt tettük rendbe: fölástuk, fölszántottuk, újrafásítottuk. A Keréktő állapota is mindig nagyon bántotta a szememet. Megkértem az akkori téeszelnököt, Csapó Lászlót, és közösen kerestük meg a tanácselnököt, hadd tegyék rendbe azt a részt is. Valamint azt javasoltam az elnöknek, hogy a téesz fiataljainak mérjünk ott ki telkeket. Ennek a lebonyolítása is az én dolgom volt, vezetőségi gyűlés elé, küldöttgyűlés elé vittem, majd kimértük. A Keréktő túlsó felét pedig nagykeével felszántottuk és befásítottuk. Ekkoriban újjátottuk fel a régi óvodát, és felépült

az új is, valamint a víz bevezetéséért is sokat küzdöttünk. Ugyancsak fontos volt, hogy 1987-ben, mikor a nagy havazás volt, én hoztam Steigerrrel és a vezetőjével kenyeret Csornáról, azért, hogy élelemmel el legyen látva a falu.

Aztán kezdtem azt érezni, hogy a térszben semmi nem olyan, mint előtte volt, kezdett felbomlani a fegyelem, a rend. Én abba születtem, a rendbe, meg a fegyelembe, és úgy éreztem, magam is meg tudok élni, magamat is tudom irányítani. Az ellenőrző bizottság elnökeként benne voltam valamennyire a kereskedelemben is, így 1988-ban egyéni vállalkozó lettem. Ott kezdtem a Barbacsi tónál lévő kisparkolóban. Vegyeskereskedéssel indultunk, zöldség, gyümölcs, szalámi, kosarak, amennyire az anyagiak engedték. Akkoriban nagyon keresték a déli gyümölcsöt, a minisztériumba kellett fölmennem, hogy kapjak déligyümölcs-kereskedésre engedélyt, és hogy ehhez legyen valuta. Egy soproni bankban nyitott nekem a minisztérium egy számlát, ott tudtam shillinget vásárolni. Reggel 6 órára kimentem a bécsi piacra, mivel németül nem tudtam, kézzel-lábbal értettem meg magam. Még alkudni is tudtam, irkáltuk le egymásnak a számokat.

Aztán a csornai KPM-vezető megkért, hogy költözzek át ide a kónyi kanyarba. 1992-ben átjöttem erre az oldalra, mint bérlő, de később sikerült megvásárolnom a parkolót az államtól. Először itt is vegyeskereskedés volt, de mivel nagy szükség volt rá, sokan igényelték a meleg ételt, kitaláltuk a feleségemmel, hogy létrehozunk egy éttermet. Először büfét akartunk építeni, de ehhez a köjál nem járult hozzá. Az engedély megszerzése itt sem volt könnyű, mert a dögkert 1000 méter helyett 980 méterre volt, 20 méterrel közelebb, és ezért nem akarták engedni. Végül a megyei tiszti főorvos és az étellemezési előadó adott rá különleges engedélyt egy bejárás után. 1993. november 1-én kezdünk el építkezni és 1994. április 29-én nyitottunk. Ehhez elég nagy hitelt kellett felvennünk, azt hála isten le tudtuk törleszteni. Akkoriban nagyon nagy kamatra adtak még, harminc-harminchat százalékra. Sokszor előfordult, hogy meg kellett

várni az esti bevételt, és akkor tudtam menni Pestre bevásárolni. Nagyon kemény idők voltak ezek, 8 évig nem aludtam ágyban. Volt egy vastag szivacs, azon, ha ráértem bólintottam fél órát, egy órát, aztán indultam. A közművesítést is magunknak kellett végezni, a vizet, villanyt mi vezettettük ki a faluból, a parkolót is mi alakítottuk ki. Az étterem nagyon jól beindult, a következő évben még egy terem kellett hozzá építeni. Szerencsére mindig jó alkalmazottakat, nem is így mondanám, inkább munkatársakat sikerült fölvenni. Most 20-25 embernek adok rendszeresen munkát, elmondhatom, hogy jó a csapatom.

Nagyon sok munkával és nagyon jó beosztottakkal sikerült idáig eljutni. Mindig igyekeztem kiválasztani a legjobb szakembereket, akik ezt mindig meghálálták, én pedig anyagilag megbecsülöm őket, amennyi kerül. A befolyt jövedelmet mindig visszaruháztam a vállalkozásba, hogy menjenek a dolgok, ha egyik nem, akkor a másik. 30 éve szabadnapom sem volt, reggel fél 7-től éjfélig itt vagyok, mindig tenni kell valamit, otthon tétlenül nem is tudnék megmaradni.

Az útépitésből is sikerült szerencsére jól kijönni, mint tulajdonos, mindig meghívtak a tárgyalásokra. El tudtuk érni, hogy legyen itt buszmegálló meg tábla a lehatónál. Mindig azért küzdöttem, hogy az étterem megmaradjon, és az új út átadása óta sem volt különösebb visszaesés. Ehhez az önkormányzattól is sok segítséget kaptam, együtt küzdöttünk a faluért is meg az étteremért is. Pedig félttem, hogy tönkre fogunk menni, de szerencsére nem így történt.

A környékről még most is nagyon sokan járnak hozzánk. Sok a családi rendezvény is nálunk: bérnálás, keresztelés, névnapok, születésnapok. Az étteremnek rengeteg a visszatérő vendége, szinte a 80% törzsvendég. Rendszeresen járnak ide például Töröcsik Mariék. A nyitáskor, szinte az első héten megjelent Kabos László (Kiskabos), és ő is rendszeres vendég lett, havonta jött. A többi vendég meg egyből körbefogta, mert mindig eleresztett egy-egy poént, nagyon kedvelték. Mikó István művész úr volt még sokat nálunk, mikor a soproni színházat igazgatta, és Klapka György is rendszeresen meglátogatót bennünket. De Antal Imre is gyakran ment Sopronba, akkor ő sem hagyta ki az éttermet. Még nagyon sok más közismert vendégünk is volt, a minisztertől kezdve sokan megfordul nálunk. Becsülettel igyekszem tovább csinálni, hitelem, adósságom nincsen, teszem a dolgom.

Sajnos azonban 2014. október 15-én nagyon nagy megrázkódtatás ért, egy balesetben elvesztettem a feleségemet. 52 évet éltünk együtt, nagyon szorgalmas asszony volt. Éjjel-nappal dolgoztunk, amit elértünk, azt közösen vele és a családdal értük el. Egy reggel elköszönt és jött a baleset. Akkor nagyon sok segítséget kaptam a barátoktól, ismerősöktől, nem is tudom eléggé megköszönni mindenkinek, aki segített. Jöttek, vigasztaltak, volt olyan, aki az ország másik végéből hívott fel. Akkor a gyerekek kérték, hogy folytassam tovább a vállalkozást, de később ők fogják továbbvinni. A lányom az étteremben van, a fiam a vegyeskereskedést viszi, így a jövő és a sikeres folytatás biztosítva van.

Cs. G.

A zene szerelmese

2017. március 25-én rendezték meg az NYDJ by NEW YORKER (nemzetközi DJ-verseny) döntőjét, melyet az Európa minden részéről származó versenyzők közül DJ Yamina nyert meg, és ezzel megnyílt előtte a nemzetközi karrier lehetősége. Itt Kónyban azonban Illés Viktóriaként ismerjük a fiatal tehetséget, és vele beszélgettünk pályájáról, a versenyről és terveiről.

– Először is kezdjük egy rövid bemutatkozással, hogyan kötődsz községünkhöz, Kónyhoz?

– A faluban nőttem fel, tősgyökeres kónyi vagyok. Az egész családom a községhez köt, szüleim, mindkét nagyszülőm és a dédim is kónyi. Az egész gyerekkoromat ezen a településen töltöttem, meghatározó élményeket szereztem itt, ugyanis csak 16 éves koromban költöztem Győrbe.

– Mit tanultál, mivel foglalkoztál az általános iskola elvégzése után?

– Középiskolába a győri Krúdy Gyula Gimnáziumba nyertem felvételt, német-angol humán szakra, és itt is érettségiztem. Majd ezt követően a Széchenyi István egyetemre jártam, ahol a logisztikai műszaki menedzserasszisztens képzést végeztem el.

– Jelenleg mivel foglalkozol? A dj-zés mellett van civil foglalkozásod, vagy már vagy azon a szinten, hogy ebből meg tudj élni?

Jelenleg a dj-zés elveszi minden időm, és kitölti az egész életemet, így szerencsére nem kell mellette munkát vállalom. Ez jól is van így, különben nem tudnék kellő figyelmet fordítani a dj-zésre.

– Hogyan indult pályád, miért kezdted el ezzel foglalkozni?

– A győri Club Vertigo/Mundo tulajdonosaival már korábban is ismertük egymást, és így tudták milyen energiákkal és habitussal rendelkezem. Az ő unszolásukra kezdtem el ezen a pályán dolgozni. Három évvel ezelőtt kaptam egyszer egy telefonhívást tőlük, hogy szeretnének egy saját lány dj

rezidentet kinevelni maguknak és rám gondoltak, mit szólok hozzá? Egyből rávágtam: ÚRISTEN, PERSZE, MIÉRT NE? Ezután heti 2-3 alkalommal a Vertigo 2 rezidense foglalkozott velem, tanítottak, ok-

tattak. Majd 4 hónappal később volt a debütálásom a Mundóban mintegy 1200 ember előtt.

– Ebben a szakmában a legismertebb DJ-k férfiak, mennyire nehéz itt nőként érvényesülni?

– Az az igazság, hogy egy lányra elég szkeptikusan néznek ebben a szakmában, amivel aztán később szembesültem is. Nehéz érvényesülni, de ha te tényleg a zene szerelmese vagy, és nem másért csinálod, nem a pénzért, nem a magamutogatásért, hanem TÉNYLEG élvezed ezt, és ezt próbálsz az emberekkel tudatni, láttatni, akkor igenis ezt ők is elfogadják. Akkor pedig hamarosan a szakma is visszacsatol és visszaigazol!

– Rákérdeznék egy másik előtételre is: az emberek nagy része azt hiszi, hogy a dj az nem szakma, mert lemezeket berakni bárki tud. Mit csinál igazából egy dj?

Ebben van is némi igazság, nem annyira szakmának nevezném, inkább ez egy műsor, egyfajta előadói tevékenység, szórakoztatás, melyet a technikai tudásoddal, zenei stílusoddal vegyítesz. Egy dj igazából szórakoztat, kiszolgál.

– Hogyan zajlik egy olyan napod, mikor több helyen is fellépsz?

Az ilyen napokon próbálok minél később felkelni, hiszen általában csak a reggeli órákban érek haza, attól függően persze, hogy milyen messzire megyek. Délután rá szoktam készülni az estére, mindig annak tudatában, milyen helyen fogok aznap zenélni, és milyen korosztálynak. Nagyjából mindig éjfél és 1 óra körül kezdek az első állomáson, így még egyet be tudok vállalni aznapra. A két fellépés között van, hogy besundítottak a kocsiban, de ha iszonyat energiát adott az első helyszín, akkor simán a kocsiban is pörgök.

– Melyek voltak a legnagyobb sikerek, mekkora volt a legnagyobb közönség, amely előtt felléptél?

Abszolút idesorolom Magyarországot két legnagyobb fesztiválját a Balaton Soundot és a Sziget fesztivál arénáját. Mindkét helyszínen 6-7-8 ezer ember előtt volt szerencsém zenélni.

– A napokban megnyerted az NYDJ by NEW YORKER európai döntőjét. Milyen út vezetett idáig?

– Azt nem lehet mondani, hogy könnyű lett volna. Rengeteg kintartás és alázat kell ehhez, rengeteg gyakorlás, zenegyűjtés, tapasztalatszerzés. Mindent megteszek annak érdekében, hogy a szakma is elismerjen ezen a tepepen, hiszen ez a legfontosabb. Természetesen nagyon hálás vagyok a rajongói táboromnak is, akik mindenben támogatnak, követnek és szeretnek. De a legnehezebb dolog mégis a szakma elismerésének kivívása. Így mostanra érzem azt, hogy már kiegyensúlyozottabb vagyok és magabiztosabb. Ez a verseny pedig egy óriási lökést adott ismét. Úgy

érezem, innentől nincs lehetetlen számomra. Nyomás tovább!

– *Hogy kell elképzelni egy ilyen versenyt, mi történik itt?*

– A versenyen előre megszabják, hogy mennyit kell játszani élőben. Előzőleg pontokba szedték, mit figyelnek, mit értékelnek, mit pontoznak. Nyolcan kerültünk be a nagy nemzetközi döntőbe a lokális versenyekről. Különböző országokból érkezett a többi 7 döntős, volt közöttük svéd, orosz, német, francia, egyedül én voltam magyar. A verseny előtt felállítottak egy sorrendet, hogy ki mikor lép a színpadra és mutathatja be a szettjét. Maga a verseny nyilvános

esemény volt, tehát élő közönség előtt kellett zenélnünk.

– *Milyen érzés volt a győzelem, és mit nyertél ezzel?*

– Brutális érzés volt!!! Főleg úgy, hogy a LED falon először nem is a nevemet láttam meg, hanem a magyar zászlót. Elkezdtem ugrálni, sikongatni, jött a konfetti eső, széndioxid-ágyú, egy ilyen átéltni emberfeletti érzés volt!!! Alig akartam elhinni, hogy megcsináltam, ÉN nyertem! És akkor lepereg az ember előtt az addig beletett munkája, kintartása és ott van egy hang: MEGÉRTÉ! A győztesnek kínáltak egy szerződést a Shushi 3000 ügynökségnél, ahol nem kisebb nevek

szerepelnek, mint Fedde le Grand, Tujamo, Martin Solveig...stb., valamint egy fellépési lehetőséget az Untold fesztiválon, ami Románia legnagyobb fesztiválja.

– *És mi lesz a folytatás, mik a jövőbeni tervek?*

– Hamarosan kiutazom az ügynökség központjába, Kölnbe, ahol megbeszéljük, ők mit akarnak, mit kínálnak, valamint hogy nekem mik a terveim, és ennek függvényében tudom tovább tervezni a jövőt itthon is. Természetesen a következő célom ez, hogy nemzetközi referenciákat, kapcsolatokat szerezzek.

Csikai Gábor

Faluházi esték

KÖLTŐI EST

A Faluházi esték keretében 2017. február 4-én került sor Gülch Csaba és Csikai Gábor költői estjére. A két művész közül először Gülch Csaba, enesei újságíró, költő mutatkozott be. A rövid beszélgetésben mesélt pályakezdéséről, a költészet életében betöltött szerepéről, valamint bemutatta az idei Könyvfesztiválra megjelent, 111 négysoros verset tartalmazó alkotását, a Gyónás könyvét.

A beszélgetést követően a költő felolvasott több verset az új kötetből, valamint A hőesés befogad című, régebben megjelent műve címadó költeményét, melyet élete egyik legfontosabb versének tart. A végén pedig a megjelentek két dalt hallgathattak meg a szerző Dinnyés József által megzenésített verseiből.

Gülch Csaba: GYÓNÁS KÖNYVE

1.

A gyermekkor ablakában állok,
szememben a telihold kínja fénylik,
az ezüst ösvényt csillogó hajjal,
álmomban apámmal járom végig.

A HŐESÉS BEFOGAD (részlet)

Bárhogy szeretném drága, nem rajtam múlik,
elmegyek, ha hív, ha hív a végső rend egyura.
Elmegyek, mert a havas út, bár gyönyörű, tiszta,
nem vezet, nem kísér, nem enged sehova.
Anyámat szólítom, apámat, Istent, néma páromat,
és remélem, tudom, hogy a hőesés örökre befogad!

Az est másik szereplője a könyvi Csikai Gábor kulturális szervező, költő volt. Először Gülch Csabával beszélgetve vallott arról, hogyan kezdett el nagyon fiatalon verseket írni, valamint hogy hol, milyen formában olvashatóak, hallhatóak művei. Ezen kívül mesélt az évek óta megrendezett József Attila Vers-Dal Fesztiválról, amelynek keretében már több versét is megzenésítették, az idei évben például a K-Ember zenekar az Indulok a fénybe, míg a Kilián Imre az Ősforrás és az Áll a romház című költeményeket.

A szerző ezután több verset is felolvasott eddig megjelent köteteiből, többek között a tavaly kiadott Tisztul az óceánból, majd végezetül levetítettek egy részletet a Verskoncert zenekar marosvásárhelyi koncertjéről, ahol az együttes Csikai Gábor több művét is előadta. Ezek a dalok meghallgathatóak lesznek a Verskoncert zenekar költészet napjára megjelenő Valami szép című CD-jén is.

Csikai Gábor: INDULOK A FÉNYBE

Új hajtás nő árnyamon.
Hadd fejlődjön, ráhagyom,
Hisz az álma egy velem.
Utam lassan meglelem,
És a fénybe indulok,
Hiszen én is fény vagyok.
Nem egész, csak felerészt,
S ha az árnyam elemészt
Lelkemből egy darabot,
Én úgymint én maradok,
Mert az enyém minden itt:
A horizont, a zenit
Mind a részed, kozmoszom.
Egyszer úgymint elhozom
A csodát, a mi jár nekem.
Lepke alszik lelkemen.

Komoly múlt és biztató jövő

– bemutatkozik a Kónyi Önkéntes Tűzoltó Egyesület

Előző lapszámunkban új sorozatot indítottunk, melyben községünk azon lakóit, egyesületeit mutatjuk be, akik kiemelkedő közösségi munkájukkal hozzájárultak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez, és ezzel kiérdemelték, hogy Kónyi Községért díjjal ismerjék el tevékenységüket. 1995-ben a Kónyi Önkéntes Tűzoltó Egyesület vehette át a megtisztelő díjat. Jelen cikkünkben az ő tevékenységüket mutatjuk be.

Községünkben nagy hagyományai vannak az önkéntes tűzoltó tevékenységnek. A Soproni levéltárban fellelhető adatok alapján már 1883-ban volt tűzoltóságunk. Egyesületként 1910-ben kezdett működni, és ebből az időből származik alapszabálya is. Ekkor már rendelkeztek kocsipecskendővel, mely mellé később egy nagyobb teljesítményű kétsugaras eszközt vásároltak. A 20 fős egyesület parancsnoka Magyar Árpád iskolaigazgató volt.

Az első világháború azonban megállította az egyesület fejlődését, mivel sok tagjuk nem tért vissza a háborúból. A tűzoltóélet 1920-ban indult újra Kónyban, akkor már Nemes István parancsnokságával, aki 1947-ig tevékenykedett, majd őt 1954-ig Dombi Sándor követte. 1954-től 1957-ig Herold Miklós, 1957-től 1961-ig Dömötör István, 1961-től 1985-ig Szabó Miklós, 1985-től 1987-ig Bognár Árpád, 1987-től 1991-ig Józsa László, 1991-től 2012-ig Kiss Miklós vezette a kónyi tűzoltókat. Jelenleg Horváth Imre a parancsnok. Elsőként ő mesélt lapunknak az egyesületről és azzal kapcsolatos személyes élményeiről.

„A tűzoltókkal úgy kerültem kapcsolatba, hogy az egyesület egy tömlőszárítót szeretett volna építeni. Ekkor kérdeztek meg, nem lenne-e kedvem belépni az egyesületbe. Azonnal igent mondtam. A tömlőszárítóból ugyan nem lett semmi, én viszont maradtam. Azóta is aktív tag vagyok, 50 éves koromban még versenyeztem. Parancsnokhelyettes Józsa Laci bácsi lemondása után lettem, most pedig már parancsnok vagyok.”

Horváth Imre az egyesület feladatairól is mesélt nekünk: „Mi, tűzoltók mindig segítgettük a lakosságot. Mikor az Újtelepen megépült a zsákutca, ott rendszeresen el kellett szívatni a vizet az utcákról és a pincékből is. A Keréktónál is szivattyúzni kellett, mikor nagy víz volt. Komolyabb tüzeseteink is akadtak, például mikor a lakatos Dömötör Iminél tűz ütött ki a műhelyben. Mivel akkor Csornán még nem volt tűzoltóság, mi értünk ki először. A műhelyből ki kellett vinni egy diffúz gázpalackot úgy, hogy a nyakánál már égett. Szerencsére nem robbant fel. Aztán Milus Béla bácsinál volt kazaltűz, oda a TSZ szárítótól építettünk ki vezetékét, így mire a győriek kiértek, egyszerre meg tudták kezdeni a tűz oltását. Régebben a Tökös-tóra kellett rendszeresen kijárni, mert volt olyan időszak, hogy mindennap felgyújtották ismeretlenek a szemetet.”

• **A tűzoltók életében fontos események a versenyek, melyeken korábban nem értek el nagyobb eredményeket, a parancsnok viszont a jelenlegi fiatalokkal nagyon elégedett.**

„Sokat foglalkozunk a fiatalokkal, és ennek meg is lett az eredménye, tavaly második helyezést értünk el az Önkéntes és Létesítményi Tűzoltók I. fokozatú tűzoltó versenyén a csornai körzetben, Rábacsanakon. Most már van külön ificsapatunk és gyerekcsapatunk, ők csak azért nem értek el jó eredményt, mert a tömlőjük elszakadt, pedig új volt. Tavaly új ruhákat is vásároltunk a versenycsapatnak, most pedig állományjelzőket szereztünk be. Úgyhogy mindig tudunk egy kicsit fejlődni, és az utánpótlás is biztosított.”

• **Az önkénteseknek tehát van jövőjük, ezt azonban mindig csak a múltra támaszkodva lehet felépíteni. Erről a múltról mesélt nekünk Szalai László, aki immár hosszú évtizedek óta aktív tagja az egyesületnek.**

„17-18 éves koromban kerültem be a tűzoltók közé, ez teljesen önkéntes alapon ment. Egyik gyűlésen előterjesztették, hogy be akarok lépni, és fel is vetek. Azóta négy olyan tűzoltóparancsnokot is kiszolgáltam, akik sajnos már elhunytak: Szabó Miklóst, Bognár Árpit, Józsa Lacit és a Kiss Mikit. Több nagyobb tüzesetre is emlékszem, például amikor a télesztelen a napraforgó begyulladt, és égni kezdett a szárító. Akkor egy éjjelt eltöltöttünk ott. Az is emlékezetes számomra, amikor „Amerikás” Imre bácsinál kigyulladt a pajtaláb azért, mert Rozi néni kiöntötte oda a hamut, és attól lett a tűz. Éppen

indulni akartam dolgozni, mikor jött Miklós bácsi, hogy ne menjek be a munkahelyemre, mert tűz van. Átöltöttem, és mi, helyi tűzoltók végeztük a tűz oltását. Mire az államiak kijöttek, azoknak már be sem kellett avatkozni. Akkoriban még olyan idők jártak, hogy igazolták az ember napját. Oda kellett menni a tanácsházra igazolásért, a cég meg még fizette is napomat.”

• **A tüzeseteken kívül más módokon is aktív tagjai voltak a község életének a tűzoltók:**

„Minden évben karácsony másnapján volt a tűzoltóbál, mely hagyományosan mindig jól sikerült. Aztán a bál bevételéhez hozzá tettünk egy kicsit, és ebből kirándultunk az ország különböző helyeire. Sok helyen megfordultunk, jártunk például Ópusztaszeren is. Ehhez a buszt a Téesz adta, de egyébként is támogatott minket. Az ÁFÉSZ-től ugyancsak kaptunk támogatást. Pártoló tagunk volt a kónyi Kovács Béla, aki gazdasági vezető volt az állami tűzoltóknál.”

• **A hagyományok mellett a Tűzoltó Egyesület most is jól működik, és a jövője is biztosítva van. A jelen feladatairól Horváth István, az egyesület elnöke beszélt nekünk:**

„Az önkénteseket többféle kategóriába sorolják az állomány képzettsége, felszereltsége alapján. Ez határozza meg a besorolást, és azt is, hogy milyen műveletekben vehetnek részt. Az önkéntesek között csak egy-két olyan akad az országban, mely vonuló szolgálatot is elláthat. Nagy része, ahogy a kónyiak is, katasztrófavédelmi és kárelhárítási feladatokra jogosult. Az ezzel kapcsolatos gyakorlatokra is eljárunk, évente általában kétszer szerveznek ilyeneket. Vizes gyakorlatokon is részt veszünk, ezeket minden évben másik egyesület szervezi, - tavaly például mi, - valamint rendszeresen részt veszünk versenyeken is. Ezen kívül belvízkezelési problémáknál tudunk segíteni.”

• **Természetesen a jövőre nézve is komoly tervek vannak, ezekről a következőket mondta el nekünk az egyesület elnöke:**

„Hála Istennek van utánpótlásunk, most két generáció is. Vannak általános iskolások és fölöttük van egy 18-20 éves csapat, akik alkalmasak lesznek a jelenleg már 30 felé tartó és afölötti szerelőállomány pótlására. Már ott tartunk, hogy a jelenlegi állomány gyerekei nőnek tűzoltóvá, szinte öröklődik a családokon belül. Van olyan tűzoltónk, például Horváth Attila, akinek már dédapja, Horváth Sándor is itt szolgált. Természetesen jövőre vonatkozó terveink is vannak. Én a képviselői keretemet 2014 óta még nem vettem föl, úgy egyeztünk meg a polgármesterrel és a jegyző asszonnyal, hogy ezt a pénzt összerakom és amennyiben a tűzoltó szertár belső felújítására elégséges lesz, az egészet arra fordítom. Most viszont van egy másik lehetőség is: az Audiban várhatóan leselejteznek egy Volkswagen Transporter teherautót. Ha sikerül, akkor ezt vesszük meg, és akkor a belső felújítás kicsit tolong. Úgy látom, hogy az egyesület jövője biztosítva van.”

Csikai Gábor

HUMORZSÁK – emlékezzünk mosolyogva

Miska bácsi, amikor katona volt fölso-
rakoznak, kérdezi a parancsnok, ki milyen
hangszeren tud játszani? Sorba kérdezik
őket, mikor Miska bácsihoz érnek: Na,
katonám, maga milyen hangszeren játszik?
Én, kérem, magas hangszeren! És mi az?
Harangozó vagyok a faluba.

Éjjeli őr volt Lőrinc bácsi. A „Kokas”-féle
ház loistállójában. Közbe el-el bölintott. A
rendőrök meg mentek ellenőrizni. Beírták
a naplóba, hogy az éjjeliőrt alva találták.
Miután Lőrinc bácsi felébredt, látta, hogy a
naplóba mi van írva. Fogta a tollat, és az „a”
betűre vesszőt tett, és így „álva” találták.

Hittan órát tart a pap az iskolában. Mond-
ja, hogy Isten mindenhol van, mindent lát,
mindent hall. Megszóal a Laci: Plébános
bácsi nálunk is van? Persze mindenhol! A
pincénkbe is? Ott is! Erre a Laci: Ha-ha,
nincs is pincénk!

Tamás bácsi kéményseprő volt, és ezért
„Cuci Tamásnak” ismerték. Összeszóal-
koztak a feleségével. Tamás bácsi mondja:
Ágikám, ha így folytatod, elválunk! Ági
néni megrökönyödve mondja: de hát hogy
gondolod?

Hogyan? Elfelezzük a házat, az enyém lesz
a belső fele, a tiéd meg a külső fele!

Bál van a vendéglőben. Hajnaltájt vé-
ge a bulinak, a kocsmá előtt a legénykék
zsörtölődnek, vitatkoznak. Az egyik fölhá-
borodott legény visszazalad a kocsmába,
a pulton belül álló kocsmárosnak mondja:
Ottó bátyám! Kérek egy üveg bort! Milyen
legyen Gyuri? Mindegy! Verekedni lesz!

Laci jó mulató gyerek volt. elfogyott
a pénze, gondolta kér a bátyjától. Nem
lakott messze, elment a házhoz, bekopog
az ablakon. Pista! Fönn vagy? Fönn! Adj
egy százast! Már alszom!

(Kiss József)

Változások a civil életben

Községünk életében nagyon fontosak egyesületeink, civil szervezeteink. Karitatív, egészségügyi, sport és kulturális tevékenységükkel, közösségformáló erejükkel a település mindennapjaiban és ünnepein is rendkívül jelentős szerepet töltenek be. Két szervezetünk életében is változás történt az elmúlt egy évben, a helyi Vöröskeresztnél és a Sportegyesületnél is fiatalabb vezetők vették át az irányítást.

Vezetőváltás a Vöröskeresztnél

A karitatív szervezetnél idén januárban több évtizednyi tevékenység után mondott le az eddigi vezetőség, dr. Varga Borbála elnök, Valent Tiborné titkár és segítőkük Lukács Lászlóné.

A tagság egyhangú szavazással választotta meg az új tisztségviselőket. A titkár pozíciót innentől kezdve Hadvári Sándor tölti be, míg az új elnök Csikai Gábor lett. Néhány mondatban most őket mutatjuk be.

HADVÁRI SÁNDOR titkár

Az agrármérnök végzettségű fiatalember sokáig a helyi mezőgazdasági Kft. agrónómusa volt, jelenleg pedig kereskedelmi képviselői feladatokat lát el. Tisztségével kapcsolatosan a következőket nyilatkozta: „A veradás nálunk családi hagyomány. Sajnos személyesen is megtapasztaltam a veradás fontosságát, és azt, hogy a beteg emberek mennyire rá vannak szorulva az embertársaik önzetlen segítségére. Emiatt is erkölcsi kötelezettségemnek érzem, hogy ezzel a tevékenységgel szolgáljam a rászorulókat, illetve hogy tegyek valamit az egyre nagyobb mértékű elidegenedés ellen. Ezért érzem fontosnak a tevékenységben rejlő közösségépítő erőt, és ezért kívánok dolgozni a továbbiakban.”

CSIKAI GÁBOR elnök

Az ELTE bölcsészkarán végzett, és több különböző munkakör után jelenleg IKSZT munkatársként a falu kulturális életéért felelős. Ő így nyilatkozott az új feladatköréről: „Mindig is fontosnak éreztem a karitatív tevékenységet, mások segítségét, rendszeres adományozója vagyok az UNICEF-nek. 25-szörös veradóként a Vöröskereszt tevékenysége, célkitűzései is nagyon közel állnak hozzám, ezért is vállaltam nagyon szívesen ezt a feladatot. A későbbiekben tovább kívánjuk vinni a helyben nagyon aktív veradói mozgalmat és a Gyermejköltségek Szolgálatával együttműködésben erősíteni kívánjuk a szervezet karitatív tevékenységét. Ehhez természetesen szívesen látunk minden segítő szándékú helybelit, aki magáénak érzi a Vöröskereszt misszióját.”

Dr. Boros István

Új irányítás a sportegyesületnél

A helyi sportegyesületnél a korábbi vezetők Tóth Ferenc elnök és Rasztovich András szakosztályvezető mintegy 25 évi munka után nem jelöltették magukat tovább a tisztségre, elbúcsúztak az egyesület vezetésétől. Munkájukat emléklappal köszönte meg az egyesület.

Így ugyancsak új, fiatal vezetőség kezdte meg a munkát a Sportegyesületben is, a szervezet elnöke Soós Gergely, titkára Kiss Richárd lett. Őket is megkérdeztük a községi sportélethez

való kötődésükről és terveikről. „14 évestől 16 éves koromig voltam az ificsapat tagja – mondta el Kiss Richárd –, a második felvonás pedig akkor kezdődött, mikor a Keréktő vendéglő megnyílt. Akkor a régi vezetőség azt mondta, azért megy rosszul a csapatnak, mert senki nem akar játszani... mire felajánlottam, ha nem sikerül kiállniuk, akkor majd én beálllok. Két héttel később Tápon már játszottam is. A játék után kerültem be a vezetőségbe szakosztályvezetőként, látva, hogy oda sem árt a fiatalos lendület. Itt kikérték

a véleményünket és a fiatalokkal foglalkoztunk többnyire. Ennyi volt az eddigi szerepvállalás.”

Soós Gergely az ETO-ban kezdte a karrierjét. „Fiatalabb koromat ott töltöttem, de ezzel párhuzamosan már a kónyi serdülőben is játszottam. Ezután megfordultam Abdán, Györsövényházon, majd visszatértem Kónyba. Nekem is volt egy év megszakítás, amikor kimentem Tirolba, de a szívem újra hazahozott. Ezt követően kerültem be a vezetőségbe, mint elnökségi tag. Elég sokat törtük a fejünket rajta, hogy ideje fiatalítani ezen a társaságon”

Az elnök beszélt a tervekről is: „Komoly terveink vannak. Most kicsit könnyebb a dolgunk, mert van ez a TAO-s támogatás. Ebből elég sok pénzt össze

lehet szedni, és olyan dolgokra fordítani, ami az edzőmunkát és magát a labdarúgócsapatot segíti. Innentől minden feltétel adott lesz ahhoz, hogy jobb eredményeket érjünk el. Ez a félév sajnos még nem lesz olyan, amilyennek szeretnénk, inkább a tisztas helytállásról fog szólni, a tizedik helyet céloztuk meg. Jövőre viszont kilátásaink vannak újabb igazolásokra, és reméljük azt is, hogy a hozzáállás is komolyabb lesz. Mi minden esetre egy jó csapatot szeretnénk összekovácsol-

ni. Legfőképpen a könyviakat kell, hogy megtartsuk, és melléjük kell még egy-két plusz igazolás.”

„A TAO-s támogatások ügyében még sok a dolgunk, van ezzel egy kis gond is – veszi át a szót Kiss Richárd. - Egy kicsit idegenkednek tőle, bár nem a cégek részéről van ellenállás, inkább a könyvelők ágnak ellene, mert

egy kicsivel több a dolguk vele. Ennek ellenére igyekszünk minél több vállalkozót bevonni, mert jövőre lényegesen magasabb összegre lehet pályázni. Úgyhogy mindenképpen lesz jövője a klubnak. Az egyik legfontosabb változás, amiben eddig mindig akadályokba ütköztünk, hogy szeptembertől U11-ben és U13-

ban csapatot indítunk Horváth Ákos közreműködésével. Azokat a gyereket, akiket ő iskolai szinten oktat, mi az egyesületben fogjuk versenyeztetni. Aki pedig az U13-ban van, az már játszhat az ificsapatban. Természetesen várjuk helyi és környékbeli gyerekek jelentkezését az utánpótláscsapat erősítésére.”

Soós Gergely elnök egy kérést is tolmácsolt a falu sportszerető embereinek: „Az adó 1 százaléka is felajánlható az egyesületnek. Ezzel a támogatással is megkönnyíthetik a munkánkat. Ugyanígy számít az új vezetés azokra a helyi vállalkozókra is, akik esetleg TAO-felajánlásaikkal szeretnék támogatni az egyesületet!” Cs.G.

A Kónyi Iparos Társaskör életéből (1927–1929)

Az Iparos Társaskör 1911-ben alakult. Első elnöke Aller Ferenc volt. Sajnos 1927-ig végzett tevékenységükről nincs tudomásom. Szabóné Virágh Ilona őrizte meg a – röviden – Iparos Körnek nevezett kiváló társaság 1927-31 közötti munkásságának jegyzőkönyveit. Ebből származnak információim.

Székhelyük a kisutcai Klafszy vendéglőben volt. A tulajdonos egy külön szobát biztosított a számukra, ahol gyűléseiket tartották. A munkát a közgyűlés által választott elnök és a választmány irányította.

Akik ebben az időszakban elnökök voltak: Meleg István, Füzy Ferenc, Meleg Mihály

Választmányi tagok: Aller Ferenc, Aller Imre, Aller János, Aller Lőrincz, Balogh Lajos, Czirfusz Sándor, Dominkovics Rezső, Dömötör Ignác, Dömötör Sándor, Füzy Dezső, Horváth Gábor, Horváth Imre, Kertai Imre, Meskó József, Szári Lajos, Szári Mihály, Turi János, Virágh Balázs, Virágh Ferenc, valamint két tanító, Magyar Árpád és Tóth Ferenc.

A KÖR a falu kulturális, társadalmi, sport életének motorja volt. Minden évben március 15-én ünnepélyt tartottak. Az 1928. januári jegyzőkönyv szerint az az évi ünnepély műsora: 2 karének, 2 magánének, 4 költemény, 1 hazafias jelenet. Meghívót kap: Községi előljáróság, Tantestület, Tűzoltó Egyesület, Levente Egyesület, Plébánia, Csendőrség, és minden tag a családjával együtt. Rendfenntartók: Aller Ferenc háznagy /ő volt a nagyapám/ vezetésével Balogh Lajos, Meleg István, Szári Lajos, Virágh Ferenc, Füzy Dezső, Aller Imre.

Könyvtárat is működtettek. Kölcsönzési díj ellenében adtak ki könyvet. A pénzt új kötetek vásárlására fordították. Regények, színdarabok, szakkönyvek mellett a Tolnai Világlexikon is megtalálható volt.

Minden évben színdarabot tanított be az ahhoz értő Kör-i tag az egész csoport támogatásával. Az 1927. áprilisi választmányi jegyzőkönyv adatai alapján Magyar Árpád tanító a Pünkösdi ünnepekben műkedvelő előadást szervezte, Berczik Árpád A parasztkisasszony c. művét adták elő.

Egy későbbi jegyzőkönyv leírja, hogy az előadás nagy siker volt. Bevételét tisztán 87 pengő 66 fillér. Ezen összeget – írják – a Kör pénztárából kiegészítik 200 pengőre, és elhelyezik a Kónyi Iparos Társaskör hangszer alapja névre kamatozásra a helyi Hitelszövetkezetnél. Ebből elvenni nem lehet, csak hozzáadni. 1928. februárban megvették a zongorát, 450 pengőért. /Ebben az időben járta az a nóta, hogy: „havi 200 pengő fix-szel az ember könnyen viccel”/. A KÖR – nek csak 250 pengője volt, ezért a tagok kölcsönöztek: Magyar Árpád 100, Virágh Ferenc 50, Meleg István 20, Szári Mihály 10, Szári Lajos 10 pengőt. Az 1927. áprilisi jegyzőkönyvben

olvasható: „a Kör templomi lámpásainak használatba vétele a Húsvéti feltámadási körmenetben közeledik. A választmány a lámpák hordozását az elnökre és az alelnökre bízta”.

Farsangon nem maradhatott el az Iparos bál. Az 1928-as jegyzőkönyv adatai a feladatokról: engedélykérés; a kapuvári Csillag István és zenekara megfogadása; meghívók készítése a csornai Martintevicsnél; meghívók kihordása/ Aller Lőrincz, Máté Lajos/; teremdszítés /Aller János szakavatott utasításai alapján/. Felügyelők: Füzy Ferenc elnök, Aller Ferenc háznagy, Horváth Gábor, Virágh Balázs, Szári Lajos.

A futbalcsapat megszervezése is az ő nevéhez fűződik. Az 1927-es áprilisi jegyzőkönyvben olvasható: a felállított labdarúgó csapat részére beszerettek 1 labdát felszereléssel 30 pengő értékben. A csapat tagjai közben gyűjtést szerveztek. Adakozott 30 tag 80 pengő 10 fillér értékben. Ebből beszerettek 11 dresszt, 11 pár harisnyát, 1 szakkönyvet. Kéréssel fordultak Jób Viktor intézőhöz, hogy a vasút melletti répa rakodót és verem helyet futballpálya céljaira átengedné. Ő azt javasolta, hogy a kérést hozzák írásban a Székeskáptalan elé. Dominkovics Rezsőt bízták meg az intézkedéssel. Tóth Ferenc tanítót edzőnek kérték fel. Május 15-én megjött az engedély, használatáért évi 1 pengő volt a bérlet. A pályát megcsináltatták.

1929-ben Angyal János tanító felkérésére támogatták a megalakuló dalárdát. A jegyzőkönyvekben minden esetben köszönetet mondtak azoknak, akik bármilyen módon segítettek a KÖR munkáját, a rendezvények lebonyolítását. Megérdemlik, hogy tisztelettel gondoljunk rájuk, büszkéek legyünk munkájukra!

Enzsöl Imréné Aller Pirokska

A fotón egy Iparoskör által rendezett színdarab szereplői és KÖR-i tagok.

Ülő sor: /balról/ Magyar Árpád /tanító - ő tanította be a színdarabot/, Dombi Mária, ?, Aller Ilona, ?, Balogh Ida, Aller János, ?, Balogh Lajos /választmányi tag/. **Álló sor:** 4. Szalai Margit, Dombi Sándor, ?, Horváth Ferenc, ? **Felső sor:** Dominkovics Rezső /választmányi tag/

I. Mészáros Lajos Emléktorna, Kóny

2017. január 28-án rendezték meg Kónyban az I. Mészáros Lajos Emléktornát. A község népszerű testnevelő tanárának, kézilabdapedagógusának emléket állító, az önkormányzat és a Tanár úr családja által szervezett sportrendezvényen összesen négy település csapatai vettek részt. A házigazda Kóny SE mellett a Kapuvári KSZE, a Koroncói Községi Sport és Szabadidő Egyesület női csapata valamint a Téli KSE férfi együttese, akik az egykor nagyon sikeres, ugyancsak Lajos bácsi által egy év alatt felépített 93-94-es ifjúsági csapattal mérték össze erejüket. Meghívást kaptak a rendezvényre a hatvanas-hetvenes években járási bajnokságot nyert női csapat tagjai is, akik nagy örömmel emlékeztek vissza a régi sikerekre.

A megemlékezők: Mészáros Lajos lánya: Éva, unokái: Árpád, Gergely, dédunokája: Karolina Kajos László, Aller Imre,

A torna megnyitójára 10 órakor került sor, ahol először Aller Imre polgármester emlékezett meg Mészáros Lajosról. A családtagok, egykori barátok, játékosok és a megjelentek köszöntése után Aller Imre azt is elmondta: „nincs még egy éve, hogy Lajos bácsi eltávozott közülünk. Az iránta érzett megbecsülést, tiszteletet és szeretetet, és munkásságának elismerését semmi se példázza jobban, mint hogy temetését követően szinte azonnal felmerült a gondolat: Lajos bácsi emlékét meg kell őrizniünk. Emléktornával, emlékszoba kialakításával, hogy azok a tárgyak, emlékek, melyeket munkássága során szerzett, az utódoknak be tudjuk mutatni”.

A polgármester ezután ismertette a több évtizeden átívelő testnevelő pályafutást, valamint az általa szervezett és sikerre vezetett kézilabdacsapatok érdemeit. De Mészáros Lajos a munkán kívül is sokat tett a község sportéletéért. Rengeteget küzdött az akkoriban meglehetősen leromlott állapotú tornaterem kiváltásáért, és a gyerekek, felnőttek számára megfelelő sportolási hely biztosításáért. Többek között az általa kezdeményezett aláírásgyűjtés vezetett ahhoz a folyamathoz, melynek eredményeképpen községünkben 1992-ben

átadták az új sportcsarnokot, amelyben nyugdíjba vonulása előtt még dolgozhatott.

A polgármester szavai után Kajos László, Mészáros Lajos egykori kollégája, barátja emlékezett meg a Tanár úrról a Csorna környéki testnevelő tanárok munkaközössége nevében. „Mikor felkértek, hogy szóljak néhány szót, azon gondolkodtam, hogy mit is mondhatok. Inkább néhány személyes dolgot szeretnék elmondani, hiszen a méltatás már megtörtént. 1964-ben egy csomai atlétikai versenyen találkoztam vele, még nyolcadikos diákként. Készülődtünk a kislabdadobó versenyre, mikor egyszer csak megjelent Lajos bácsi, és egy fiúhoz, akivel beszélgettem, odaszólt: tedd oda magad! A kónyi fiú lett az első, én meg a második. A következő találkozásunk 1968-ban történt, mikor én még képesítés nélküli tanárként elkezdtem tanítani, és kapcsolatunk attól kezdve folyamatos volt. A diákolimpiákon is rendszeresen találkoztunk, ő bonyolította le ezeket a versenyeket, és mi, kollégák segítettünk ebben, Nagyon szép emlékeim maradtak róla.”

A hetvenes évek eleji sikeres csapat, Évával

A megemlékezéseket követően elkezdődtek a kézilabda mérkőzések. A Kóny-Koroncó összecsapás 12-10-es eredménnyel ért véget, míg a Kóny-Kapuvár meccset a hansági csapat nyerte 12-11-re. A végső sorrendről a Kapuvár-Koroncó meccse döntött, az itteni 15-15-ös eredmény végül a Kapuvár végső sikerét jelentette. Második helyen a Kóny csapata végzett, míg a harmadik Koroncó lett. A Torna legjobb kapusa a kapuvári Göndöcs Georgina, a legjobb a mezőnyjátékos a Kóny SE-ből Göncz Marietta, míg a gólkirály a koroncói Szabóné Gósi Judit lett. A Kóny SE (1993-94-es ifjúsági csapat) – Tét SE összecsapás 14-8-as végeredménnyel zárult.

Az eredményhirdetés keretében a család átadta az általuk felajánlott Mészáros Lajos vándorkupát, valamint egy, az Győri Audi ETO BL-győztes csapata által dedikált kézilabdát, mely a későbbiekben létesítendő Mészáros Lajos emlékhely alapköve lehet majd. Az emléktornáról Mészáros Lajos unokáját, a rendezvény egyik szervezőjét,

Az 1993-94-es ifjúsági csapat (kicsi változással)

Kóny SE

Soós Gergelyt kérdeztük: „Nagyon jó érzés volt számomra ez a torna, és az, hogy ekkora létszámú közönség jött össze. Minden korosztály képviseltette magát. A volt kollégák, barátok, régi játékosok megjelenésének nagyon örültünk. Első alkalommal egy négycsapatos tornát szerveztünk, mely egy apróbb sérüléssel zajlott le. Sikerült összehívni a papa egyik kedvenc (fiú) kézilabdacsapatát, az 1993-94-es korosztályt is, akik körében azonnal hatalmas készülődés kezdődött, hiszen volt köztük olyan is, aki 20-22 éve nem fogott kézilabdát a kezébe. A téti megye egyes csapat ellen játszottunk és talán lehetett még látni valamit abból, amit régen a papától tanultak. Reméljük, ez a torna egy tradíció marad, és jövőre is mindenképp szeretnénk megszervezni.”

Mészáros Lajos tanár úr lánya, Soós Gyuláné Éva is nyilatkozott nekünk:

„Elsősorban szeretnénk megköszönni mindenkinek a segítséget a torna megszervezésében, az önkormányzatnak, az ott dolgozóknak. A szervezésben leginkább csak süggni tudtam, ebben a segítségemre volt a papa naplója, melyet 1967-től vezetett. Ez a precízen vezetett füzet sok ember érzelmeit, szívét megnyitotta: bárcsak én is csináltam volna ilyent. A tornán is sokan lapozgatták, és olyan dolgokat találtak benne, amire már nem is emlékeztek. Aztán ott mondták, hogy tényleg, voltunk itt is, ott is, ilyen eredményeink voltak. A torna igen jól sikerült, csak nekem egy kicsit sírós volt. Találkozhattam a régi csapattársakkal, annyira örültünk egymásnak, hogy először mindegyikünk csak sírdogált. Aztán felidéztek a régi emlékeket, hisz volt, akivel már hosszú évek óta nem találkoztunk. Nagyon örültem, hogy ez ilyen jól összejött, és remélem, folytatódik.”

Csikai Gábor

Megújul a kónyi gyógyszerertár

Községünkben hosszú évtizedeken át dr. Czabai Mihály üzemeltette a gyógyszerertárt, aki azonban nemrégiben eladta, majd sajnos hamarosan el is távozott közülünk.

A patika új tulajdonosa dr. Csonka Tibor, akit rövid bemutatkozásra kérünk fel.

– Szombathelyről származom, a szakma felé az indított el, hogy szüleim is gyógyszerészek. Két testvérem van, ők nem követték a családi hagyományt. A feleségem kalocsai származású, de Enesén lakott, így kerültem a környékre, jelenleg Kapuváron lakunk. Tanulmányaimat a szegedi egyetemen végeztem, azt követően dolgoztam Szombathelyen, Sopronban, Csornán. Érdekes, hogy mikor Csornán, a Szent István patikában dolgoztam, már akkor felmerült, hogy én Kónyba jöjsek. Volt akkor egy vevőjelölt, a Benu Gyógyszerertár, ők akarták megvásárolni, és a Szent István patika fiókgyógyszerertáraként üzemeltetni. Engem pedig ide helyeztek volna, ez a terv nem valósult meg, viszont már akkor megtetszett az ötlet. Három évvel később adódott rá lehetőség, hogy megvásároljuk ezt a szép kónyi patikát.

– Hogy érzed magad Kónyban, hogy tetszik a település?

– Örülök, hogy itt lehetek, mert nagyon jól érzem itt magam, kedvelem a kónyi embereket és remélem, hogy ők is engemet. Itt tervezem a további életemet, ezért a patikával is komoly terveim vannak.

– Milyen tervek ezek, mire számíthatnak a helyiek?

– A gyógyszerertár épülete a 1960-as években készült, és az elődöm már nem sokat költött rá. Ezért, valamint a jogszabályok miatt is fel kell újítani ezt a patikát, mert csak 70 négyzetméter az előírt 80 helyett. Én eleve úgy vettem át, hogy záros határidőn belül fel kell újítani. Az általunk kihelyezett plakátok is erről szólnak, hogy folyamatos fellendülés lesz. Idáig apránként próbáltam fejleszteni, nyitott polcokat

csináltam, ajtót, ablakot cseréltettem, de körülbelül eddig volt értelme. A teljes felújításra most jött el az idő, a munkálatok egy-két hónapon belül megkezdődnek, és azt az ígéretet kaptam, hogy 8-10 hónapig fognak tartani. Utána a családommal, feleségemmel és három gyermekemmel ide tudok költözni.

– Milyen lesz a felújítás után a kónyi gyógyszerertár?

– A kor követelményeinek megfelelő lesz az épület, a részletek viszont maradjanak meglepetések, egy része még számomra is az lesz. A gyógyszerertár értelemszerűen nagyobb lesz, bár a vásárlótér ekkora marad, de természetesen új padlózattal és bútorral. Bizom benne, hogy egy nyílt nap keretében be tudom majd mutatni a kónyaiknak. Akit érdekel, megnézheti képek alapján, hogy milyen volt és milyen lett.

– Hogyan lesz megoldva addig a gyógyszerellátás községünkben?

– Nem kell megijedni a kónyaiknak, az ellátás folyamatos lesz. Ha minden jól megy, a mostani helyhez nagyon közel tudunk addig működni. A tárgyalások igen jól állnak, de még ezt természetesen engedélyeztetni kell. Valamikor május elején szeretnék átköltözni. Az elképzelhető, hogy nagyon rövid ideig ezalatt nem leszünk nyitva. Egy hétvége és esetleg plusz egy-két nap, míg a számítógépeket bekötik, de igyekszünk ezt minél zökkenő mentesebben megoldani.

Csikai Gábor

HÍR-MORZSÁK – aktuális hírek, események településünk életében

- Templomunk külső világítását önkormányzatunk 2007-ben építette ki, üzemeltetését az egyházközség vállalta. Sajnos egy ideig nem volt kivilágítva. Önkormányzatunk ismét felvállalta az ügyet, és a település közvilágításával összeköttetve a reflektorokat, Karácsonykor már ismét gyönyörködhetünk a megvilágított templomunkban.
- Januárban a tartós hideg időjárásnak köszönhetően a Kerék-tó Szabadidőpark látványtávan nádvágasra került sor. A „Vásártér” nádas területét is rendbe tettük, és a vízgyűjtő terület mélyítését, terep rendezését is sikerült elvégezni.
- A település külterületén a Rózsás csatorna ároktisztítása is megtörtént, elősegítve ezzel a tavaszi áradások vízvezetését.
- Az Önkormányzat 58 m³ szociális tűzifát osztott ki a rászorulóknak településünkön.
- Február elején Vidékfejlesztési Program keretében pályázatot nyújtottunk be traktor beszerzésére, a mezőgazdasági utak karbantartásához.
- A József Attila utcában lévő építési telkek ára április 15-ől emelkedett: 3200 Ft/ m²+ÁFA.
- Az EFOP „Humán szolgáltatások fejlesztése térségi szemléletben” elnevezésű felhívására, április 1-én ugyancsak pályázatot nyújtottunk be, hét település (Kóny, Markotabödöge, Rábcakapi, Cakóháza, Barbacs, Szany, Rábatamási) konzorciumban történő együttműködésével, Kóny vezetésével. A pályázat keretében kedvező elbírálás esetén, 3 év alatt szociális és kulturális rendezvények valósulhatnak meg.
- 2017. június 26-án az EYOF (Európai Ifjúsági Olimpiai Fesztivál) hivatalos programjaként településünkre érkezik az olimpiai láng. Az ezzel kapcsolatos programokról tájékoztatni fogjuk a lakosokat.

HÚSVÉTI RIGMUS

Csibe, nyuszi tarka-barka
barikán a csengő rajta.

Küldünk nektek hímes tojást,
kölnivizet és áldomást.

Nárciszt a ház asszonyának,
sonkát, tormát az urának.

Velős csontot a kutyának.

Finom tejfölt a macskának.

Áldott, békés ünnepet a háznak!

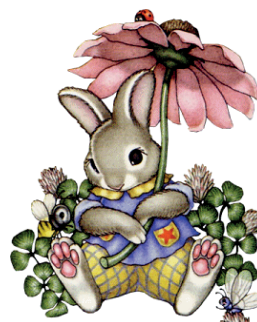
LOCSOLÓ VERSEK

Harangoznak húsvétra,
Leszakadt a tyúklétra:
Kezdődik a locsolás -
Nekem is jut egy tojás.

Jó reggelt, jó reggelt,
Kedves liliomszál,
Megöntözlek rózsavízzel,
Hogy ne hervadozzál.
Kerek erdőn jártam,
Piros tojást láttam,
Bárány húzta rengő kocsin,
Mindjárt ideszálltam.
Nesze hát rózsavíz,
Gyöngyöm, gyöngyvirágom.
Hol a tojás, piros tojás?
Tarisznyámba várom!

Locsolni jöttem nem titkolom,
Szép szokás ez így gondolom,
Múljon vizemtől a téli álom,
Bizony most én ezt kívánom!
Ha a hatás múlik is esztendőre,
Ígérem én itt leszek jövőre.
S nem adok az illendőre,
Locsolok én nyakra főre

Ákom-bákom, berkenye;
Szagos húsvét reggele.
Leöntjük a virágot,
Visszük már a kalácsot.

Végül, hogy a vendégeket és a locsolókat is meg tudjuk kínálni, íme egy recept!

CSOKOLÁDÉS KOSZORÚ

Hozzávalók: 30 dkg kristálycukor
30 dkg Rama margarin
5 db tojás sárgája
1,5 teáskanál kakaó
1,5 teáskanál őrölt fahéj
15 dkg csokoládé reszelék (étsoki lereszelve)
1 cs vaníliás cukor
2 dl vörösbor
1 cs sütőpor
30 dkg simaliszt

A hozzávalókat ebben a sorrendben összekeverjük, a vörösbor segítségével, majd a végén az 5 tojás felvert habjával. Zsírozott, lisztezett koszorú vagy őzgerinc formában lassú tűznél (150 C) kb. 1 óra hosszat sütjük. Jó étvágyat kívánunk!